

Sygn. akt II Ka 183/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale prokuratora Bożeny Wojakowskiej

po rozpoznaniu w dniu: 6 września 2019 roku

sprawy Ł. T.

oskarżonego z art. 222§1 k.k. i art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 2 kwietnia 2019 roku sygn. akt II K 1360/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec oskarżonego łagodzi do 3 (trzech) miesięcy.

II. ***Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.***

III. ***Zwalnia oskarżonego oraz oskarżycieli posiłkowych M. F. (1) i K. R. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.***

Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt II K 1360/17 Sąd Rejonowy w Koninie uznał oskarżonego Ł. T. za winnego przestępstwa z art. 222§1 k.k. i art. 226§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., popełnionego w ten sposób, że w dniu 15 sierpnia 2017 r. około godziny 23:20 przy ul. (...) oraz w budynku Komendy Miejskiej Policji w K. przy ul. (...) znieważył umundurowanych funkcjonariuszy st. sierż. M. F. (1) oraz st. sierż. K. R. podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że wypowiadał pod ich adresem słowa powszechnie uznawane za wulgarne i obelżywe, a następnie w K. przy ul. (...) w budynku Komendy Miejskiej Policji w K. naruszył nietykalność cielesną umundurowanego funkcjonariusza st. sierż. M. F. (1) podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że kopnął go w lewe udo czym spowodował obrzęk okolicy przyśrodkowej uda, bolesność palpacyjną oraz nieznaczne ograniczenie ruchomości spowodowane stłuczeniem,

i za to na podstawie art. 222§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

ponadto na podstawie art. 46§2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych K. R. kwotę 300 złotych i M. M. kwotę 500 złotych tytułem nawiązek.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją oskarżonego oraz w części dot. orzeczenia o nawiązkach apelacją pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych – pokrzywdzonych.

Oskarżony zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, nie ujawnienie śladów i dowodów świadczących o jego niewinności oraz przyjęcie zeznań świadków – pokrzywdzonych jako wiarygodnych i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylene tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych K. R. i M. F. (1) zarzucił dokonanie dowolnych i sprzecznych z materiałem dowodowym ustaleń skutkujących przyjęciem, iż orzeczone nawiązki w kwocie 300 złotych na rzecz pokrzywdzonego K. R. oraz w kwocie 500 złotych na rzecz pokrzywdzonego M. F. (1) są wystarczające i rekompensujące rozmiar szkód i krzywd doznanych przez pokrzywdzonych, podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego i okoliczności przedmiotowych sprawy, zdaniem oskarżycieli posiłkowych, takiej oceny nie potwierdza;

i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. R. nawiązki w kwocie 3.000 zł i na rzecz M. F. (2) w kwocie 5.000 zł.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się bezzasadna, ale celowa o tyle, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego, niezasadna była natomiast apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w obu apelacjach sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza dowodów przeprowadzonych przez sąd rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424§1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd okręgowy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w Koninie w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu zdarzenia. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu przez sąd rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną, bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu sądu rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Sąd rejonowy był w pełni uprawniony dokonać oceny zebranych dowodów i dokonać ustaleń faktycznych opierając się na treści zeznań świadków – pokrzywdzonych K. R. i M. F. (1). Sąd meriti – wbrew twierdzeniom skarżącego oskarżonego – nie pominął żadnych śladów i dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie. Metalowy przedmiot wskazany w uzasadnieniu apelacji oskarżonego nie został przekazany do dyspozycji sądu, oskarżony podczas rozprawy apelacyjnej wskazał, że nie odebrał tego przedmiotu z komendy. W ocenie sądu odwoławczego przeprowadzenie badań daktyloskopijnych tej rzeczy ruchomej nie doprowadziłoby do ustalenia, czy należała ona do oskarżonego, od zdarzenia upłynęło już bowiem ponad dwa lata, nie są znane warunki przechowywania tej ruchomości ani nawet miejsce, w którym ona się znajduje. Nie ujawnienie śladów daktyloskopijnych pochodzących od oskarżonego na wskazanym metalowym przedmiocie nie miałyby więc istotnego znaczenia dowodowego.

Dodać trzeba, że nawet we wniesionym środku odwoławczym oskarżony przyznał, że używał słów wulgarnych,

Natomiast co do nagrań obejmujących wejście do budynku komendy sąd rejonowy wskazał, że nie było możliwe ich odtworzenie, ponieważ płyta zawierająca te dane była uszkodzona, nie zdołano także odzyskać tego nagrania.

Apelacja oskarżonego była celowa, ponieważ sąd odwoławczy złagodził orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności. Sąd I instancji wskazał bowiem w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż karą współmierną do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu będzie kara 3 miesięcy pozbawienia wolności (k. 225v). Należało więc dostosować treść wyroku do pisemnych jego motywów i złagodzić karę właśnie do 3 miesięcy pozbawienia wolności (w zaskarżonym wyroku orzeczono bowiem 4 miesiące pozbawienia wolności, co było przecież niezgodne z cytowanym uzasadnieniem).

Sąd odwoławczy uznał że kara 3 miesięcy pozbawienia wolności i środki kompensacyjne wymierzone oskarżonemu były adekwatne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu. Tym samym niezasadna była apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Sąd odwoławczy podzielił okoliczności jakie sąd I instancji uwzględnił przy ustalaniu wysokości nawiązek, w szczególności rozmiar szkody jaki ponieśli pokrzywdzeni oraz specyfikę wykonywanego przez nich zawodu. Ponadto orzeczenie ww. nawiązek nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej części roszczeń w drodze postępowania cywilnego (art. 46§3 k.k.).

W konsekwencji na podstawie art. 437§1 i 2 k.p.k. sąd okręgowy orzekło zmianie we wskazanym wyżej zakresie zaskarżonego wyroku, w pozostałej części orzeczenie to zostało utrzymane w mocy.

Orzeczenia o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku sądu odwoławczego znajduje uzasadnienie w przepisach art. 624§1 k.p.k. – albowiem zasady słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego i oskarżycieli posiłkowych od ponoszenia tych należności.

R.R. Kwieciński